

Christelijke Familie Relaties

door Chuck Smith

Inleiding

De meesten van ons willen een evenwichtig leven leiden. Hiervoor is het belangrijk om te beseffen dat het leven van een mens zich op twee vlakken afspeelt - horizontaal en verticaal. Op het horizontale vlak staan we in relatie tot elkaar. Op het verticale vlak verhouden we ons tot God. Deze twee vlakken liggen op een vaste, centrale as.

Vaak merken we dat ons horizontale vlak uit balans is, we hebben ruzie gehad met onze vriend en we proberen dit vlak van ons leven te corrigeren. We vinden onszelf onevenwichtig - dus proberen we onze interpersoonlijke relaties te herschikken of aan te passen om een evenwicht te bereiken. Het lijkt wel of we altijd proberen om ons leven weer in balans te krijgen. De moeilijkheid lijkt te liggen in het feit dat zodra we één probleem hebben opgelost, er weer twee nieuwe opduiken. Het lijkt onmogelijk om met iedereen goede relaties te onderhouden.

Het kan bijvoorbeeld geweldig gaan op het werk, maar de situatie thuis is ellendig. Dus werken we aan de thuissituatie en krijgen we de dingen daar

gladgestreken, maar dan begint alles op het werk uit elkaar te vallen. We merken dat we voortdurend worstelen om dit horizontale evenwicht te bereiken en te behouden.

In werkelijkheid ligt het antwoord op een evenwichtig leven niet in het corrigeren van het horizontale vlak. Het antwoord ligt in het corrigeren van het verticale vlak van ons leven. Een juiste relatie met God zal elke andere relatie die we hebben beïnvloeden en zo het horizontale vlak in balans brengen. Jezus zei: "Zoekt eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid en al deze dingen zullen u toegevoegd worden" (Matteüs 6:33).

De zwakte van de psychologie is dat de psycholoog die jou probeert te helpen met je interpersoonlijke problemen, vaak alleen symptomen behandelt. De kern van het probleem ligt in je relatie met God, en zolang die niet goed is, kan niets anders goed zijn.

Door ons tot het Woord van God te wenden, komen we erachter dat we, om een juiste relatie met God te hebben, een hartgrondige toewijding aan Jezus Christus als Heer en Verlosser moeten hebben.

In de Bijbel vinden we ook dat we, om een juiste relatie met elkaar te hebben, in gehoorzaamheid aan Gods verordende principes moeten leven. Het Woord leert ons de specifieke principes, door God verordend, die ons liefde en harmonie in het gezin brengen.

Deze korte studie van Kolossenzen 3 en Efeziërs 6 richt zich op de belangrijke principes voor het versterken van familierelaties, met suggesties voor praktische toepassing. Moge dit boek je aanmoedigen om Gods Woord verder te bestuderen, waar de geboden van God en de beloften van Zijn vele zegeningen te vinden zijn.

1. De ware test

De ware test van het christendom ligt niet in de kerk, maar thuis. Het gaat er niet om hoe heilig of godvruchtig je kunt zijn in de kerk, het gaat erom hoe je christen-zijn werkt in praktische, alledaagse leefsituaties.

Als ik het christelijke leven thuis niet kan leven, dan ben ik alleen maar een nepper als ik het buiten leef. Het is niet moeilijk om eruit te zien en ons te gedragen als een christen als we naar de kerk gaan. We komen, we zingen, we aanbidden de Heer en we komen "in de Geest". Ik zeg niet

dat we onoprecht zijn - maar het moet ook thuis gedemonstreerd worden.

Ik moet het christelijke leven leven rondom degenen die het dichtst bij me staan, degenen met wie ik dagelijks omga. Mijn relatie met Christus zou zeker van invloed moeten zijn op mijn relatie met mijn vrouw. En door mijn relatie met Christus zou ik een betere relatie met mijn kinderen moeten hebben.

Dr. Parker, de beroemde predikant, sprak tot een kerk in Chicago. Na een paar avonden van diensten waarin de Heer had gezegend door de studie van het Woord, was er een tijd om te delen. Mensen werden gevraagd om te vertellen over de zegeningen die ze ontvingen door de bediening van Dr. Parker en het Woord van God. Een vrouw stond op en zei: "Ik ben zo dankbaar voor deze lessen en wat ze voor mij hebben gedaan! Ik ben zo dankbaar dat God van me houdt! Ik ben zo dankbaar voor de relatie die ik heb met God in Jezus Christus!"

Ze ging zitten en Dr. Parker zei: "Een momentje. Vertel me eens, met deze nieuwe relatie in Jezus Christus, hoe beïnvloedt dat jou thuis? Maakt dit je een betere moeder? Word je er een betere huisvrouw van? Ben je liever voor je man vanwege je relatie met Christus? Heeft dit je echt

een betere echtgenote en huishoudster gemaakt?..."

Hij voelde een ruk aan zijn jas en de dominee achter hem zei: "Stop met die punten, broeder! Dat is mijn vrouw!"

Onze christelijke ervaring moet tot uiting komen in onze relaties thuis. Maar, zo moeten we meteen bekennen, de toepassing van christelijke principes is niet gemakkelijk. We kunnen getuigen van de waarheid en erkennen en verlangen wat juist is, maar de moeilijkheid ontstaat als we het in de praktijk brengen.

Het samenvoegen van twee levens tot één gaat nooit van een leien dakje. Er doen zich altijd moeilijkheden voor. Daarom wordt de markt overspoeld met boeken over het huwelijk. Mensen kopen deze boeken en doorbladeren ze in de hoop een nieuwe geheime formule te ontdekken voor een gelukkige en vreedzame relatie thuis.

De situatie is vergelijkbaar met het eeuwige probleem van gewichtsbeheersing. Iedereen komt met een nieuw plan dat het antwoord belooft. "Zonder te diëten of te sporten kun je 50 kilo afvallen! Heel eenvoudig! Stuur gewoon $10 voor deze spannende geheimen." We zijn altijd op

zoek naar die gemakkelijke weg naar geluk en succes.

In werkelijkheid is er geen gemakkelijke weg. Een succesvolle, gelukkige relatie vergt veel werk. Het samenvoegen van twee levens tot één is een moeilijke ervaring.

Paulus was heel wijs toen hij zijn opmerkingen formuleerde door te zeggen: "Doe boven alles de liefde aan, die de band der volmaaktheid is" (Kolossenzen 3:14). Alleen door de liefde van God die in en door ons leven werkt - en onze overgave aan die liefde - kunnen we ooit komen tot een succesvolle, gelukkige samensmelting van onze twee levens tot één.

1. De werkelijkheid en het ideaal

Ieder van ons heeft zijn eigen idealisering van zichzelf. Je hebt de "echte" jij en je hebt de "ideale" jij - het ego en het superego. Er wordt verondersteld dat de mate van contrast tussen het ego en het superego een criterium is voor iemands geestelijk welzijn. Als er een grote afstand is tussen de echte jij en de ideale jij, dan ben je een problematisch persoon - een neuroot. Als het verschil tussen de echte jij en de ideale jij

klein is, dan ben je zogenaamd een goed aangepast persoon.

Maar wie is de "echte" jij? Het lijkt erop dat iedereen dat weet behalve jijzelf - omdat je een idealisering van jezelf hebt opgebouwd. Er is een gezegde: "Een gelukkige vrouw is het grootste compliment voor haar man" - omdat hij op de een of andere manier gelooft dat hij de reden is voor haar geluk. De "ideale" ik is de manier waarop ik mezelf zie. De "echte" ik is de manier waarop anderen mij zien. Vaak liggen deze standpunten ver uit elkaar. Ik vind het moeilijk om de echte waarheid over mezelf te kennen en als gevolg daarvan ben ik niet bereid of terughoudend om verantwoordelijkheid of schuld op me te nemen voor problemen die er thuis kunnen zijn.

"Het is echt niet mijn schuld!" Zoals Adam zei: "Heer, de vrouw die Gij gegeven hebt om bij mij te zijn" (Genesis 3:12). We zijn altijd op zoek om de reden voor ons falen op iemand anders af te schuiven. Het kan nooit mijn schuld zijn. Het kon nooit echt mijn schuld zijn. "Als hij maar rechtop ging staan!" "Als zij maar zou doen wat de Schrift haar zegt te doen, dan zou ons huwelijk gelukkig en succesvol kunnen zijn!" We zoeken altijd naar de ander om te veranderen omdat we zelf de noodzaak niet zien om te veranderen. Ik ben

ervan overtuigd dat er in elke situatie veranderingen nodig zijn van beide kanten.

2. Het verschil begrijpen

De Bijbel zegt: "Mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen" (Genesis 1:27). Er is geen geniale mentaliteit voor nodig om te beseffen dat er een verschil is tussen mannelijk en vrouwelijk. Dit herkennen we allemaal. Maar er zijn verschillen tussen de seksen die we niet erkennen en die belangrijk zijn - verschillen die erkend moeten worden als we een gelukkig samengaan van de twee willen.

Toen God de mens schiep, erkende Hij dat de mens op zichzelf niet compleet was. De mens alleen kan nooit compleet zijn. God zei: "Het is niet goed dat de man alleen leeft" (Genesis 2:18). God schiep de vrouw opdat de man door haar volledigheid, kameraadschap en liefde zou vinden en krijgen die hij niet van het dierenrijk kon krijgen. Want Adam verbleef te midden van het dierenrijk en God vond onder hen geen hulp die voor hem geschikt was. God schiep de vrouw opdat zij de compleetheid voor de man zou zijn.

Bij het scheppen van de vrouw schiep God haar anders dan de man in fysieke structuur - de man

is sterker en groter, de vrouw kleiner en kwetsbaarder.

Naast de fysieke verschillen werden er ook bepaalde emotionele verschillen geschapen. Op emotioneel gebied schiep Hij de vrouw met een hogere gevoeligheid dan de man. Emotioneel is de man meestal erg grof. Zijn emoties bewegen zich in een smaller spectrum. Het emotionele spectrum van een vrouw is heel breed. Ze is in staat tot grote hoogtepunten; ze is in staat tot grote dieptepunten. Ja, een man kan opgewonden raken en een man kan depressief raken. Maar over het algemeen kan hij niet zoveel waarderen of genieten als een vrouw. Mannen hebben niet de extreme hoogtepunten die vrouwen kunnen bereiken.

Wat intelligentie betreft, geloof ik niet dat er enig verschil is tussen mannen en vrouwen. Ik geloof dat vrouwen in staat zijn tot net zo'n groot begrip en denkproces als mannen, ze hebben misschien zelfs een licht voordeel ten opzichte van mannen op het gebied dat we intuïtie noemen. Geestelijk gezien zijn mannen en vrouwen natuurlijk één in de ogen van God (Galaten 3:28).

Maar omdat God ons heeft geschapen met verschillende fysieke kenmerken en een verschillend emotioneel spectrum, heeft Hij de

regels voor de relatie tussen man en vrouw opgesteld. Door deze regels te gehoorzamen kunnen man en vrouw de voldoening, vreugde en het geluk in het leven vinden dat God van hen verlangt.

4. Gods regels voor orde

Ik geloof dat God van je houdt en een prachtig plan voor je leven heeft. Daar ben ik van overtuigd. Ik geloof dat God wil dat je leven gevuld is met vreugde. Ik geloof dat God wil dat je leven een overvolle beker is. Ik geloof dat God een heel wijze en liefdevolle Vader is die bezorgd is over de vreugde en het geluk van Zijn kinderen. Hij is bedroefd als je ongelukkig bent, moedeloos bent of problemen hebt. Ik geloof dat Gods verlangen naar jou een vol, rijk en overvloedig leven is. Jezus zei: "Ik ben gekomen opdat zij leven hebben, en opdat zij overvloedig leven hebben" (Johannes 10:10).

God stelde dus in Zijn wijsheid bepaalde principes of regels op, wetende hoe Hij ons had geschapen, wetende wat onze capaciteiten en mogelijkheden waren en wat onze behoeften waren. Hij stelde Zijn regels op en zei: "Dit is de weg naar vreugde, geluk, vrede, liefde en een rijk leven."

Ons probleem is dat we het in de praktijk niet altijd eens zijn met wat God heeft gezegd. In principe zijn we het er misschien wel mee eens. Maar we komen al snel op het punt waar het principe en de toepassing uiteenlopen. Dus, als je me vraagt of ik de Bijbel geloof, ja. Breng ik altijd in praktijk wat de Bijbel voorstaat - nee. En wanneer ik een van de regels overtreed, ben ik degene die lijdt.

Gods regels zijn werkelijk de regels van geluk. Het zijn de regels van succes. David zei: "Gezegend (hoe gelukkig) is de man ... (wiens) vreugde is in de wet van de Heer, en in zijn wet mediteert hij dag en nacht. Hij zal zijn als een boom, geplant aan de rivieren van water, die zijn vrucht voortbrengt in zijn seizoen; ook zijn blad zal niet verwelken; en wat hij doet zal voorspoedig zijn" (Psalmen 1:1-3). Mozes zei tegen Jozua dat hij de wet van de Heer moest nemen en er dag en nacht over moest nadenken, "want dan zult gij uw weg voorspoedig maken, en dan zult gij voorspoedig zijn" (Jozua 1:8).

Als ik naar de regels kijk die God heeft opgesteld, zeg ik misschien: "Ik zou daar nooit gelukkig mee kunnen zijn." Ik kan in mijn hart ruzie maken met de regels van God. Maar in werkelijkheid zal ik nooit gelukkig zijn totdat ik ze gehoorzaam. De wereld is vandaag de dag gevuld met

gefrustreerde mensen. Ze hebben het gevoel dat het leven aan ze voorbij gaat. "Er moet meer in het leven zijn dan dit!" Dus is er die zoektocht naar vervulling, naar bevrediging, naar iets dat dit gekke verlangen van binnen kan stillen.

Dit is het resultaat van ruzie maken met de regels die God heeft ingesteld en van het proberen geluk en vrede te vinden los van gehoorzaamheid aan het bevel van God. God heeft een bepaalde orde ingesteld. Je mag er tegenin gaan, je mag erover debatteren, je mag het overtreden. Maar je zult nooit echte vrede, geluk en vreugde vinden totdat je je eraan onderwerpt.

1. De Christelijke ethiek

Het eerste punt dat we opmerken over de Christelijke ethiek is dat deze een wederzijdse verplichting verkondigt. Onder de ethiek van de Griekse filosofieën, de Romeinse cultuur en zelfs de Joodse cultuur bestond er geen wederzijdse verplichting. De man was de absolute meester en de vrouw was een bezitting. Ze had geen rechten.

De christelijke ethiek vertelt niet alleen de verplichting van de vrouw aan de man, maar ook de verplichting van de man aan de vrouw. Onder de andere ethiek was er geen verplichting van de

man aan de vrouw. De Christelijke ethiek beschrijft niet alleen de verplichting van het kind aan de ouder, maar ook de verplichting van de ouder aan het kind. De Christelijke ethiek definieert niet alleen de relatie van de bediende tot de meester, maar ook de relatie en verplichting van de meester tot de bediende.

We moeten ons realiseren dat het resultaat van oorzaak en gevolg van geestelijke wetten net zo zeker is als dat van natuurkundige wetten. Als je de natuurkundige wet van de zwaartekracht overtreedt door van een hoog dak te springen, zul je lijden. Op dezelfde manier zul je lijden als je de geestelijke wetten overtreedt die je relaties bepalen. De Grieken zeiden altijd: "De dobbelstenen van de goden zijn geladen." Daarmee bedoelden ze dat je niet van God kon winnen. Zijn Woord is zeker.

2. Onderwerping en liefde

Vrouwen zouden heel dankbaar moeten zijn voor Jezus Christus en het christendom, want voor de komst van het christendom was het lot van de vrouw nauwelijks beter dan dat van een slaaf.

Toen we in Guatemala waren, kwamen we zonder benzine te staan op weg naar Antigua. De

vrienden die bij ons waren liepen vooruit om benzine te kopen. Terwijl we om ons heen keken en de Heer prezen voor de glorieuze schoonheid van dit land, hoorde ik het kraken van struiken in de heuvels van dit dichtbeboste gebied. Ik keek op en zag drie vrouwen uit de bergen naar beneden lopen. Ik kon niet eens een spoor zien. Ze droegen enorme bundels stokken, die waarschijnlijk elk 50 tot 75 pond wogen, op hun hoofd. Ze hadden de hele dag hout gehakt in het bos. Nu droegen ze deze bundels naar huis zodat ze het eten konden koken.

In Israël zagen we veel bedoeïenen. De vrouwen waren op het veld. Ze waren aan het ploegen, ze trokken aan het onkruid, ze waren aan het planten; ondertussen zaten hun mannen rond te hangen, schapen te verhandelen en koffie te drinken. Deze vrouwen in Guatemala en Israël werken. Ze hebben heel weinig rechten of privileges.

Het christendom heeft veel voor vrouwen gedaan. In zijn brief aan de Kolossenzen begint Paulus met de vrouwen. "Vrouwen, onderwerpt u aan uw mannen, zoals het de Heer betaamt" (Kolossenzen 3:18). Ik heb vrouwen wel eens horen zeggen: "Ik heb al zoveel over onderwerping gehoord dat ik er genoeg van heb." Vaak kunnen we, door ergens genoeg over te

praten, onszelf ontslaan van de verplichting om een bepaald ding te doen. We kunnen heel gemakkelijk en handig praten over de noodzaak van de onderwerping van een vrouw aan haar man. De vrouwen kunnen samenkomen en vertellen hoe "we onderdanig zouden moeten zijn". Maar door erover te praten bevrijden ze zichzelf van de feitelijke verplichting om het te doen.

Er is één plaats in de Schrift waar de vrouw de man leidde. Dat was in de Hof van Eden en sindsdien hebben we problemen.

Gods regel is dat de man het hoofd van het huis is en dat de vrouw zich aan de man onderwerpt.

Natuurlijk is er sprake van een volgorde. In deze ware orde moet de man zich aan Christus onderwerpen, zoals Christus zich gewillig aan de Vader heeft onderworpen. Als een man aan Christus onderworpen is en de vrouw aan de man, is de vrouw in werkelijkheid door de man aan Christus onderworpen.

7. Goddeloze eisen

Ik geloof niet dat de Schrift vereist dat een vrouw zich onderwerpt aan goddeloze eisen van een

man. Het is pure domheid om te zeggen dat wat de man ook zegt, jij je daaraan moet onderwerpen omdat jij de vrouw bent. Sommigen onderwijzen dit concept en zeggen dat de Heer je behoedt voor nare gevolgen als je je onderwerpt. Ik ben het daar niet mee eens.

Paulus zei: "Vrouwen, onderwerpt u aan uw eigen man als aan de Heer" (Efeziërs 5:22). In I Korintiërs legt Paulus de hele hiërarchie uit. De man is feitelijk het gezag over de vrouw, Christus is het hoofd over de man en God is het gezag over Christus (I Korintiërs 11:3).

Als deze hiërarchie ergens wordt verbroken, is Gods bevel verdwenen. De man is alleen het hoofd over de vrouw als Christus het hoofd over de man is. Als Christus niet het hoofd over de man is, dan moet de vrouw zich eerst aan Christus onderwerpen. Ze slaat de verbroken schakel over. Petrus zei tegen het Sanhedrin: "Wij moeten (Griekse gebiedende wijs, moeten) God gehoorzamen in plaats van de mensen" (Handelingen 5:29). Dat geldt voor de relatie thuis als de man goddeloze eisen aan zijn vrouw stelt.

Allereerst zou een vrouw voorzichtiger moeten zijn met de man met wie ze trouwt. Bepaal of hij het soort persoon is aan wie je je zou kunnen

onderwerpen voordat je met hem trouwt. Als je twijfelt aan zijn oordeel en denkt dat hij nu zo dom is, waarom ben je dan überhaupt met hem getrouwd? Misschien was de Joodse cultuur juist in het regelen van huwelijken. De Joden zeiden dat een zo belangrijke beslissing als het huwelijk nooit overgelaten mocht worden aan de wispelturige emoties van een tiener. Ik moet toegeven dat veel huwelijken dat niet zouden moeten zijn. Maar in de goddelijke orde der dingen is Gods regel: "Vrouwen, onderwerpt u aan uw eigen mannen".

Als je een godvruchtige echtgenoot hebt, iemand die van de Heer houdt en de Heer zoekt, hoe heerlijk is dat! Hoeveel gemakkelijker maakt dat je positie om je aan hem te onderwerpen. Ik las over een echtgenoot die op een avond in een bar was met wat vrienden. Toen de bar dichtging, sloot hij een weddenschap met hen af. Hij wedde dat, als ze allemaal naar zijn huis gingen, hij zijn vrouw kon bevelen om wakker te worden en eten voor hen te maken - en dat ze dat zou doen zonder te mopperen of te klagen, maar de hele tijd zou glimlachen. De jongens namen zijn weddenschap aan.

Hij ging naar binnen en zei tegen zijn vrouw dat ze uit bed moest komen en een maaltijd voor hen moest maken. Ze kwam glimlachend naar buiten,

ging zonder klagen naar de keuken en maakte het eten klaar. Toen zette ze het op tafel en glimlachte de hele tijd heel vrolijk. Zijn vrienden konden het niet geloven. Terwijl ze hun weddenschap afbetaalden, complimenteerden ze haar. "We hadden gewed met je man dat je geen diner zou maken. We hebben verloren, maar dit is het zien waard! Hoe kun je zo aangenaam zijn onder zulke ongunstige omstandigheden?"

Ze zei: "Ik ben een christen. Ik hou van de Heer. Ik weet dat mijn verblijf hier niet lang zal duren en ik kijk uit naar het samenzijn met mijn Heer en de vreugde van het samenwonen met Hem in de hemel.

"Mijn man is geen christen. Zijn toekomst is zo zwart dat ik dacht: ik maak het hem zo gelukkig mogelijk nu hij er nog is." De man werd zo overtuigd dat hij binnen een week de Heer aannam.

Toen God de vrouw gebood om onderdanig te zijn aan haar man, wist Hij alles over dit mannelijke macho-beeld. Hij wist dat de man van nature het gevoel wil hebben dat hij de zaken aankan. Hij wil het gevoel hebben dat hij wordt vertrouwd om zijn kracht en bekwaamheid. Er is niets dat hem een beter gevoel geeft dan dat zijn vrouw zegt: "Schat, doe wat je denkt dat goed is, want ik

vertrouw je omdat je de slimste man ter wereld bent." Arno Pederson vertelde me een interessant verhaal over het begin van het Pederson babymeubelbedrijf. Het gebeurde in de jaren dertig toen ze besloten om van hun huis in Burbank naar de Wereldtentoonstelling te rijden die dat jaar in San Francisco werd gehouden. Toen de auto volgeladen was en ze klaar stonden om te vertrekken, zei mevrouw Pederson: "Arno, we hebben de kinderwagen van de baby niet."

Hij antwoordde: "Er is geen plaats voor."

Zij zei: "We moeten hem meenemen, we kunnen onmogelijk naar de beurs zonder hem."

Dus bond hij hem boven op de auto en ging op weg naar de beurs. Een paar kilometer verderop zei ze: "Arno, je bent de slimste man ter wereld, je kunt toch wel een wandelwagen ontwerpen die je kunt opvouwen zodat je hem in de kofferbak van de auto kunt leggen? Toen ze terugkwamen van de beurs begon hij 's nachts in zijn garage te werken om een opvouwbare wandelwagen te bouwen. Toen hij klaar was wilden alle buren er ook een en dat was het begin van de opvouwbare kinderwagens en het Pederson meubelbedrijf. Hij zei dat hij zijn vrouw niet in de steek kon laten en hoewel hij wist dat hij niet de slimste man ter

wereld was, wilde hij dat zijn vrouw dat bleef geloven.

8. Naar elkaar toegroeien

Er wordt gezegd dat het huwelijk een 50-50 situatie is. Ik geloof dat nauwelijks. Ik geloof dat het huwelijk een 100-100 voorstel is. Als je er maar 50 procent aan geeft, zul je het nooit redden. Beide partijen moeten 100 procent geven om een echt gelukkig, succesvol huwelijk te hebben. Ik geloof dat Gods goddelijke orde is dat de man het hoofd van het huis is en dat de vrouw zich aan de man onderwerpt zoals het de Heer betaamt.

Zoals ik al zei, introduceerde de Christelijke ethiek de wederzijdse verplichting. In de christelijke ethiek staat: "Mannen, heb uw vrouwen lief en wees niet bitter tegen hen (hardvochtig tegen hen)" (Kolossenzen 3:19). In de Griekse of Romeinse ethiek hoefde een echtgenoot niet van zijn vrouw te houden. Sterker nog, volgens de Griekse filosofen moest elke man een minnares of concubine hebben voor zijn plezier en een vrouw om zijn wettige kinderen te baren.

Maar de christelijke ethiek zegt: "Mannen, heb uw vrouwen lief." Dit woord voor "liefde" is het woord

agape, wat een gevende, zichzelf opofferende liefde is.

Agape is de liefde die God voor ons heeft, toen Hij de wereld zo liefhad dat Hij zichzelf gaf (Johannes 3:16). Dit is het soort liefde dat een man voor zijn vrouw moet hebben. In Efeziërs maakt Paulus het nog iets sterker: "Mannen, hebt uw vrouwen lief, zoals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en zich voor haar heeft overgegeven" (Efeziërs 5:25). Toen God dit gebod aan de echtgenoten gaf, wist Hij alles over de emotionele behoeften van een vrouw. Een van haar grootste behoeften is de zekerheid dat haar man de allerhoogste liefde voor haar heeft. Dat zij nummer één is en dat hij geen oog of verlangen heeft naar een andere vrouw. Er is iets in haar natuur dat een constante bevestiging van deze feiten vereist, zowel verbaal als door daden. Echtgenoten horen vaak de woorden: "Zit mijn haar goed?" "Is deze jurk oké?" "Hoe zie ik eruit?" Ze wil horen: "Schat, je bent prachtig, je bent een droom, je bent de mooiste vrouw ter wereld en ik hou van je." Mensen, wanneer worden we eens verstandig?

Soms beginnen we verkeerd in onze relaties. We beginnen elkaar eigenlijk tegen te werken. In plaats van zich aan haar man te onderwerpen, is een vrouw vaak opstandig - ze protesteert tegen elke beslissing die hij neemt, rebelleert tegen zijn

autoriteit en daagt zijn wijsheid en oordeel uit. Dit vernietigt in zekere zin het mannelijke ego van de man. Hij reageert hierop door zijn mannelijke ego te laten gelden en koud en afstandelijk te worden.

Hoe afstandelijker de man wordt, hoe meer de vrouw in opstand komt tegen zijn gezag. En hoe meer ze in opstand komt tegen zijn gezag, hoe afstandelijker hij wordt. Al snel drijft elke situatie hen verder en verder uit elkaar. Elke beslissing die hij neemt wordt door haar aangevochten of afgewezen. Elke beslissing brengt deze grote explosie, deze grote ruzie, deze grote verdeeldheid teweeg. Hierdoor heeft de man een tegenzin en onwil om liefde voor zijn vrouw te tonen. Heel misschien heeft hij op dit moment niet eens liefde voor zijn vrouw. Hij voelt zich helemaal koud.

De vrouw voelt geen enkele veiligheid, want veiligheid komt met liefde. Omdat ze geen gevoel van veiligheid heeft, denkt ze: "Hoe kan ik me aan hem onderwerpen? Ik weet niet eens of hij om mij geeft. Hij denkt alleen maar aan zichzelf."

Als je dit proces kunt omkeren, trekt het man en vrouw steeds dichter naar elkaar toe. Hoe meer een man zijn liefde aan zijn vrouw toont en demonstreert, hoe zekerder zij zich voelt en wordt. Hoe zekerder ze wordt in zijn liefde voor

haar, hoe gemakkelijker ze zich kan onderwerpen aan zijn gezag en zijn beslissingen. Hoe meer ze zich onderwerpt, hoe meer hij zich vrij voelt om zijn liefde voor haar te tonen. Je moet het proces dus in de goede richting sturen.

Helaas is het proces in te veel huwelijken eerder een koppel uit elkaar aan het drijven dan dat het hen samenbrengt. Maar wat komt eerst, de kip of het ei? Wie geeft het eerst toe? Toont hij als eerste liefde? Onderwerpt zij zich eerst?

Meestal zal een echtgenoot zeggen: "Ik heb het geprobeerd. Ik heb liefde getoond." Maar ze dacht: "Ik heb je! Ik ga nu mijn zin doordrijven!"

De man is bang dat de vrouw misbruik zal maken van de situatie. Aan de andere kant zal de vrouw zeggen: "Ik onderwierp me aan hem en hij deed zoiets doms! Zo stom!"

Waar gaat het breken? Het zal ergens in een scheidingsrechtbank breken. Je kunt jezelf steeds verder van je partner verwijderen door niet bereid te zijn om toe te geven of liefde te tonen.

Idealiter zou het probleem onder ogen moeten worden gezien als jullie allebei op je knieën voor de Heer belijden dat jullie Zijn wet niet gehoorzamen en volgen - de vrouw belijdt dat ze

niet gehoorzaam is en zich niet aan haar man onderwerpt zoals het de Heer betaamt, en de man belijdt dat hij zijn vrouw niet liefheeft zoals Christus de kerk heeft liefgehad en dat hij verbitterd of hardvochtig tegen haar is. Dan moeten de man en de vrouw door de hulp van de Heilige Geest proberen om het Schriftuurlijke patroon te volgen.

"God, help me om haar dat soort liefde te tonen waarin ze zich veilig kan voelen zodat ze zich kan onderwerpen." "God, help me om geen ruzie te maken, om niets te zeggen als ik denk dat hij iets doms doet, maar om mijn mond te houden en erin mee te gaan - wetende dat, zelfs als we alles verliezen, we nog steeds elkaar, deze liefde en U hebben. Dat is alles wat we nodig hebben, Heer. Help me om hem en zijn autoriteit te gehoorzamen."

1. De kracht van gehoorzaamheid

De volgende relatie op de lijst van Paulus is die van het kind tot de ouders. "Kinderen, gehoorzaam uw ouders" (Kolossenzen 3:20). Onder de wet van God was het de kinderen geboden om hun ouders te eren - om respect te tonen en gehoorzaam te zijn aan hun ouders.

Paulus zei: "Kinderen, gehoorzaam uw ouders in de Heer, want dat is goed. Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen lang zijn op aarde; dit is het eerste gebod met belofte" (Efeziërs 6:1).

Veel van Gods beloften zijn voorwaardelijk. Deze belofte van een lang leven is afhankelijk van het eren van je vader en moeder. Onder de wet, als een kind zijn ouders niet eerde of hen niet respecteerde, konden ze hem voor de oudsten van de stad brengen en zeggen: "Ik heb een koppig, opstandig kind. Hij is een veelvraat en een wijndrinker." Het kind zou dan gestenigd worden. Zijn dagen zouden niet zo lang op aarde zijn!

2. Het vroegere lot van het kind

In de tijd dat Paulus de brief aan de Efeziërs schreef, had het Romeinse rijk heel weinig respect voor kinderen. De vader was de absolute autoriteit in huis zolang hij leefde. Als je 50 jaar oud was en je vader leefde nog, dan was je nog steeds aan hem onderworpen. De vader had het absolute recht over zijn kinderen, zelfs over hun leven en dood. Hij kon ze desgewenst ter dood brengen. Hij kon ze als slaven verkopen. Hij kon met zijn kinderen doen wat hij wilde.

Er werd een brief gevonden die typerend was voor deze absolute controle. Een echtgenoot was naar Alexandrië gegaan om handel te drijven. Hij schreef heel liefdevol aan zijn vrouw. Hij sprak met haar over het kind dat ze verwachtte en verontschuldigde zich voor het feit dat hij vertraging had opgelopen in Alexandrië en niet thuis zou zijn voor de geboorte. Hij schreef: "Als het een jongen is, houd het. Als het een meisje is, gooi je het weg."

Veel kinderen werden weggegooid. Bijna elke avond op het Forum lieten de Romeinen de kinderen achter die ze niet wilden hebben. ‘s Ochtends kwamen anderen langs en pikten deze kinderen op om ze als slaven te verkopen. Mensen hadden weinig respect voor kinderen. Het was niet ongewoon om een ongewenst kind gewoon weg te gooien.

Vóór de Romeinse overheersing, in sommige vroegere perioden in het land Kanaän waar God de kinderen van Israël naartoe bracht, was het offeren van baby's helemaal niet ongewoon. In veel van de huizen die door archeologen zijn blootgelegd, zijn kruiken met skeletten van baby's in de structuren gevonden. Het was een teken van geluk en een goed voorteken om je baby in een kruik te doen en deze deel te laten uitmaken van de muur bij het bouwen van het

huis. Het offeren van baby's was een veelvoorkomende praktijk.

Het Christendom heeft veel voor kinderen gedaan. Het heeft ervoor gezorgd dat we het leven eren en respecteren en het heeft ons geleerd om lief te hebben. Je denkt misschien dat het natuurlijk en instinctief is om van je kinderen te houden, maar er zijn niet-christelijke culturen die geen liefde voor een kind tonen. Kinderen worden beschouwd als een last, een verplichting en een verantwoordelijkheid.

Te midden van dit Romeinse concept schrijft Paulus: "Kinderen, gehoorzaam uw ouders in de Here, want dat is goed" (Efeziërs 6:1). In II Timoteüs 3:1 vertelde Paulus ons: "In de laatste dagen zullen gevaarlijke tijden aanbreken." Eén van de tekenen van de gevaren van de laatste dagen is dat kinderen ongehoorzaam zouden zijn aan hun ouders (3:2). In zijn brief aan de Romeinen vertelt Paulus ons over de vervallen, corrupte toestand van de heidense wereld - een wereld die door God is overgegeven aan een verdorven geest, door God overgegeven aan onreinheid. Terwijl Paulus de afschuwelijke omstandigheden van een verdorven wereld opsomt, schrijft hij over ongehoorzaamheid aan ouders als een teken van moreel verval (Romeinen 1:30).

11. In de Heer

De Schrift zegt: "Kinderen, gehoorzaam je ouders." Merk op dat er een kwalificatie is. "Wees uw ouders gehoorzaam in de Here, want dat is goed" (Efeziërs 6:1). Hieruit volgt dat sommige ouders niet eervol zijn. Het zou onmogelijk zijn om hen te eren voor het soort leven dat zij leiden. Er zijn eisen die ouders stellen die het gehoorzamen van iemands christelijke geweten zouden schenden. Een kind is niet verplicht om een goddeloze eis van een ouder te gehoorzamen. Er zijn ouders - die de titel van vader of moeder niet verdienen - die hun kinderen tot allerlei goddeloze praktijken aanzetten.

Ik heb veel ongelukkige gevallen begeleid van tienermeisjes die op jonge leeftijd door hun vaders werden aangerand of gemolesteerd. Voor mij is dat het meest afschuwelijke, misselijkmakende dat een man kan doen. Ik denk niet dat een beest zoiets laags zou doen. Ik denk dus niet dat een kind, omdat het een kind is, zich moet onderwerpen aan dat soort lust of waanzin.

Wat gebeurt er in gevallen waar het niet om morele kwesties gaat? Bijvoorbeeld: "Ik wil vanavond naar de kerk gaan" en mijn ouders zeiden: "Nee, je kunt beter je huiswerk maken". Er is geen morele kwestie bij betrokken.

"Kinderen, gehoorzaam je ouders in de Heer." Hoe mooi is het om godvruchtige ouders te hebben! Bovenaan de lijst van dankbaarheid in mijn eigen leven staat mijn erfenis van een godvruchtige vader en moeder. Wat een voorrecht, wat een zegen, wat een goedheid van God voor mij dat ik ouders had die ik kon eren, respecteren en gehoorzamen. Ze hielden zielsveel van God en dienden de Heer met heel hun hart en hun leven. Een thuis vol liefde - dat is het soort thuis dat God wil dat je voor je kinderen hebt.

Mijn hart gaat uit naar veel van de jonge mensen waar we vandaag de dag mee te maken hebben. Ik ben niet iemand die iemand anders de schuld geeft van mijn fouten. Ik geloof in het accepteren van de verantwoordelijkheid voor de persoon die ik ben. Dezelfde regen valt op iedereen en dezelfde zon schijnt op iedereen. Er zijn mensen die in de regen naar buiten gaan en de Heer prijzen. Er zijn anderen die zeggen: "Vervloekt! Het regent weer!" Er zijn mensen die zeggen: "Wat een mooie zonnige dag!" Anderen zeggen: "Het ziet ernaar uit dat het heet en ellendig wordt." Dezelfde regen, dezelfde zon. Wat doe je ermee? Hoe sta je er tegenover?

Maar ik kan begrijpen, vanwege de omgeving waarin ze zijn opgevoed, waarom veel jongeren zijn wat ze nu zijn. Ik gebruik dat niet als excuus.

Je moet niet zeggen: "Mijn vader heeft zure druiven gegeten, dus mijn tanden staan op scherp." Je kunt boven je omstandigheden uitstijgen. Dank God! Dat is het evangelie van Jezus Christus.

Je vader kan een alcoholist zijn en je moeder een prostituee. Ze hadden je in de steek kunnen laten vanaf het moment dat je één jaar oud was. Je had van de straat kunnen leven en toch een fantastisch, krachtig kind van God kunnen zijn. Je kunt boven elke achtergrond uitstijgen. Je kunt anderen niet de schuld blijven geven van wat je bent, je kunt niet zeggen: "Ik heb een vreselijke achtergrond gehad! Ik heb thuis zo'n verschrikkelijk leven gehad! Ik kan niets anders zijn dan mijn gemene, ellendige, chagrijnige zelf. Ik ben wat ik ben door hen!" Je kunt niet je hele leven je verrotte, nare houding en instelling blijven toeschrijven aan je vroege jeugd.

Door de kracht van de Heilige Geest kun je uitstijgen boven elke omgevingsachtergrond die je hebt meegemaakt. We hebben het keer op keer zien gebeuren. Als Jezus Christus met je omgaat, kan Hij je volledig veranderen en een nieuw schepsel van je maken. Je hoeft niet meer terug te vallen op je "Ierse temperament". De nieuwe natuur is nu van jou door Jezus Christus.

Een van de prachtige getuigenissen die we kunnen waarnemen is de dramatische verandering in het leven van veel jonge mensen die Jezus Christus aannemen. Dit heeft hun houding thuis met hun ouders zo veranderd, dat de ouders op hun beurt geïnteresseerd zijn geraakt in wat de oorzaak was dat hun kind zo'n radicale verandering in zijn leven heeft ervaren. Als gevolg hiervan hebben veel ouders een nieuw leven in Christus ervaren. God heeft veel nieuwe christelijke gezinnen geschapen als gevolg van de veranderde houding van de jongeren die terug naar huis zijn gegaan. Ouders hebben het verschil kunnen zien dat Jezus Christus kan maken.

12. Vaders en moeders

De christelijke ethiek is niet alleen "Kinderen, gehoorzaam uw ouders", maar "Vaders, provoceer uw kinderen niet, opdat zij niet ontmoedigd raken" (Kolossenzen 3:21). Het is tragisch dat we ons vaak schuldig maken aan het ontmoedigen van onze kinderen.

Ik geloof dat een kind ontmoedigd kan raken door te veel verboden. We kunnen hem te veel "nee-nee's" in de weg leggen.

Als een kind opgroeit, moet je je huis kindveilig maken. Als je kleine snuisterijen hebt waar je niet mee wilt spelen of die je niet kapot wilt hebben, zet ze dan buiten het bereik van je kind in plaats van binnen zijn bereik. Op die manier hoef je niet telkens "Nee, nee" te zeggen als hij in de buurt van een van je kostbaarste bezittingen komt. Er moeten bepaalde verboden zijn, maar onnodige verboden kunnen een kind ontmoedigen en hem een negatief complex geven om zijn leven mee te beginnen. Ik heb kleine kinderen door een kamer zien lopen die zeiden: "Nee, nee, nee, nee."

Ik geloof dat een kind ontmoedigd kan worden door een gevoelloze en absolute overheid. We hoeven niet te zeggen "Je doet het omdat ik het zeg!". Ouders moeten open en redelijk zijn tegen hun kinderen.

Ik denk dat een kind ontmoedigd kan raken door een overactieve, moeilijk tevreden te stellen ouder. Laatst kwam er op het strand een vrouw met haar gezin en legde een deken op het zand. Ze zei: "Zorg dat er geen zand op de deken komt! Kijk uit! Zorg dat er geen zand in het eten komt! Wees voorzichtig! Ga niet in het water! We zijn hier om plezier te maken, en we gaan plezier maken!" Tegen die tijd ben je zo in de war dat je klaar bent om naar huis te gaan. Nerveus geklets is erg ontmoedigend voor een kind.

Je moet ook voorkomen dat je voortdurend ontevreden bent over alles wat een kind doet. Als hij je bijvoorbeeld een tekening laat zien die hij heeft ingekleurd en je zegt: "Hoe komt het dat je hier over de lijn bent gegaan?" - kan dat ontmoedigend zijn voor een kind.

Kinderen hebben aanmoediging nodig. Als ouders moeten we voorzichtig zijn. Vaak zijn we te moeilijk te behagen.

We kunnen een kind ontmoedigen door ons ongenoegen te lang vast te houden. Ik denk dat zodra een kind berouw toont en zegt dat het spijt heeft, we de zaak op dat moment moeten laten vallen. Blijf niet dagenlang zeggen: "Ik kan niet geloven dat je het hebt gedaan! Oh, dat kan ik niet geloven!" - dag na dag het schuldgevoel over hem heen houdend. "Mijn dure porseleinen bord is gebroken!"

Wat als God dat met ons zou doen? Als we iets verkeerds hebben gedaan en we God om vergeving vragen, willen we niet dat Hij met een lang gezicht en dagenlang gekreund heeft over het feit dat we Hem in de steek hebben gelaten.

Ik denk dat een kind ontmoedigd kan raken door overhaaste en valse beschuldigingen. Ik had een geweldige vader, maar hij was niet perfect. In

feite was hij erg prikkelbaar. En ik had een jongere broer, Bill, die een echte deugniet was. Voordat Bill geboren werd, zei mijn vader tegen mijn moeder: "Als je een roodharige jongen krijgt, koop ik een Cadillac voor je." Ik weet niet hoe het gebeurde, maar ze kreeg een roodharige jongen. Mijn broer Bill was een echte jongen en mijn vader verafgoodde hem, net als wij allemaal. Bill kwam later dan de rest van ons en dus hielden we allemaal van hem en verwenden we hem.

Als Bill begon te schreeuwen en te huilen, werd mijn vader bijna gek. En mijn broer Bill wist dit. Dus elke keer als mijn andere broer en ik iets deden wat Bill niet aanstond, zei hij: "Ik krijg jullie wel!" - en begon hij te schreeuwen. Mijn vader kwam aanrennen, trok zijn riem af en gaf ons, de oudere jongens, zweepslagen. Dan vroeg papa: "Wat is hier aan de hand?" Als onze broer Bill begon te schreeuwen, renden we weg - want mijn vader sloeg eerst en stelde pas later vragen. Ik was niet altijd onschuldig, maar ik kreeg vaak billenkoek als ik er niet eens bij betrokken was. Dat hoorde bij de prikkelbare aard van mijn vader. Hij sloeg eerst en stelde later vragen.

Als we onze kinderen voortdurend ten onrechte beschuldigen en overhaast oordelen, is dat erg ontmoedigend voor hen.

Ik geloof dat een kind ontmoedigd raakt als het voortdurend onderdrukt wordt vanwege mogelijk gevaar. "Nee! Je kunt niet gaan honkballen. Je kunt gewond raken. Je zou je vinger kunnen bezeren. Als de bal je vinger op de verkeerde manier zou raken, zou hij pijn doen en opzwellen... Je kunt beter niet fietsen. Het is zo gevaarlijk om te fietsen." Nou, leven is gevaarlijk. Een kind voortdurend onderdrukken vanwege mogelijke gevaren kan hem ontmoedigen.

Als ouder moet je voorzichtig, bedachtzaam en verstandig zijn. Ik geloof dat kinderen gewaarschuwd moeten worden voor bepaalde gevaren, zoals bij vreemden in de auto stappen. Maar het is onmogelijk om vierentwintig uur per dag op ze te letten en ze te beschermen tegen alle verwondingen. Dat hoort bij het leven en opgroeien.

Ik geloof dat een kind ontmoedigd kan worden door hem een karaktertest te geven die ongepast is voor zijn leeftijd. Als een tweejarige bijvoorbeeld zijn humeur verliest, moet je niet zeggen: "Oh, je hebt een slecht hart!". Ik hoorde van een jongetje dat een röntgenfoto van zijn borst liet maken. De dokter wees zijn hart aan op de röntgenfoto en het jongetje begon te huilen omdat zijn hart zwart bleek te zijn op de röntgenfoto. Ik denk dat een kind ontmoedigd

wordt als het zwaar veroordeeld wordt voor iets wat het niet echt begrijpt.

Ik denk dat we kinderen ontmoedigen door ze soms weg te houden van de dingen van de Heer als ze daar naar verlangen. We zeggen: "Je bent te jong. Je begrijpt het nog niet." Jezus zei: "Wie het koninkrijk van God niet ontvangt als een klein kind, die zal het niet binnengaan" (Marcus 10:15).

We kunnen bijvoorbeeld tegen een kind van 6 of 7 dat in een communiedienst zit en graag ter communie wil gaan, zeggen: "Oh nee, dat kun je niet doen. Je bent te klein." Maar in zijn hart houdt hij van Jezus. Misschien begrijpt hij niet alle implicaties (ik weet niet of ik die wel begrijp), maar ik vind dat kinderen moeten kunnen deelnemen aan geestelijke dingen. Zodra ze een verlangen hebben. Ik herinner me altijd de woorden van Jezus. "Laat de kleine kinderen tot Mij komen en verbied het hun niet." Ik denk dat ze moeten worden aangemoedigd en mogen deelnemen aan geestelijke dingen.

"Vaders [in het Grieks staat er "Vaders en moeders"], provoceer uw kinderen niet tot toorn, maar voed ze op in de opvoeding en vermaning van de Heer" (Efeziërs 6:4). Een van de meest tragische taferelen die ik heb gezien is een ouder

die het kind net zo lang nastreeft of plaagt tot het tot frustratie en afleiding wordt gedreven. Ik heb het ouders zien doen met kleine kinderen - een flesje voorhouden, het dan wegtrekken als het kind er naar reikt en het dan lachend weer wegtrekken. Ik zie het kleine kind geplaagd worden tot het niet meer weet wat het moet doen en de ouder lijkt er plezier in te hebben het kind totaal ontredderd te zien. Dat is een van de wreedste dingen die een ouder kan doen.

Voed ze op met de tucht en vermaning van de Heer. Salomo zei: "Leid een kind op in de weg die het gaan moet, en als het oud is, zal het daarvan niet afwijken" (Spreuken 22:6). Het is onze verantwoordelijkheid als ouders om de tijd te nemen om onze kinderen te onderwijzen, op te leiden en op te voeden in de tucht en vermaning van de Heer.

13. Tucht

Van nature zijn we zondaars. David zei: "Zij dwalen, zodra zij geboren zijn, en spreken leugens" (Psalmen 58:3). Hij herkende de perversiteit van zijn eigen menselijke natuur. Er bestaat een psychologie, of beter gezegd, een filosofie van toegeeflijkheid. "Laat ze doen wat ze

willen doen. Hou ze niet tegen. Laat ze zich vrijelijk uiten." Ik denk dat Dr. Spock met deze filosofie onze natie geen grote dienst heeft bewezen. Een kind dat aan zijn natuurlijke neigingen wordt overgelaten is niet van nature goed, maar van nature slecht en zondig. De Schrift zegt dat "dwaasheid gebonden is in het hart van een kind; de tuchtroede zal het ver van hem drijven" (Spreuken 22:15).

Het woord "tucht" (vertaald met "opvoeden" in Efeziërs 6:4) heeft de connotatie van discipline met straf. Het is een moeilijke taak om je kinderen te trainen. Het kost tijd. Het is gemakkelijker om ze gewoon hun gang te laten gaan dan om ze tegen te houden. Maar de Schrift zegt ook: "Een kind dat aan zichzelf is overgelaten, maakt zijn moeder te schande" (Spreuken 29:15).

Het is van vitaal belang bij de discipline van onze kinderen dat er altijd een groot bewustzijn in hun hart is van onze liefde voor hen, dat ze veilig zijn in die liefde en dat ze, wanneer ze gedisciplineerd worden, nooit aan die liefde twijfelen.

Elk kind is van nature een psycholoog en wanneer het geslagen wordt, zegt het vaak: "Niemand houdt meer van mij! Jullie haten me! Je houdt niet van me!" We vinden het vreselijk om zulke

beschuldigingen van onze kinderen te horen. De Bijbel zegt echter: "Wie de Heer liefheeft, kastijdt Hij." In Spreuken staat: "Wie zijn roede spaart, haat zijn zoon". Soms worden we slap of stellen we straf of discipline uit. Daarmee schaden en kwetsen we het kind; want als hij weet dat hij iets verkeerd heeft gedaan, is een van de beste manieren om van dat schuldcomplex verlost te worden, gestraft te worden. Veel kinderen hebben tegenwoordig psychologische problemen. Ze dragen schuldcomplexen met zich mee die nooit zijn verlicht door hun toegeeflijke ouders.

Toen ik een kind was en mijn vader ongehoorzaam was, zei hij: "Oké, zoon. Als je thuiskomt, ga dan naar je slaapkamer. Ik kom met je praten." Ik wist precies wat hij bedoelde. Hij sprak met een riem. Maar ik wist dat ik verkeerd had gehandeld. De hele weg naar huis zou er een muur tussen mijn vader en mij staan. Ik kon niet met hem praten. Ik was schuldig. Ik was een schuldige.

Hij kwam de kamer binnen en zei: "Waarom heb je het gedaan, zoon?"

"Ik weet het niet, pap. Ik deed het gewoon."

"Zoon, ik zei je het niet te doen. Maar je deed het toch. Waarom?"

"Ik weet het niet!" Ik wist het echt wel. Ik deed het omdat ik het wilde, maar dat wilde ik hem niet vertellen.

"Oké, jongen. Daar zal ik je voor moeten slaan." Dan kreeg ik het. Ik schreeuwde, want ik ontdekte dat als ik schreeuwde, ik minder klappen kreeg. Ik schreeuwde alsof ik doodging. Hij verliet de kamer met een ellendig gevoel en ik lag daar een tijdje en wenste dat ik dood was. Als ik dood was, had hij spijt dat hij me geslagen had!

Maar na een tijdje riep moeder me voor het eten. Ik stuiterde de eetkamer binnen. "Hoi, pap!" Nu was het goed. Ik was niet meer schuldig! Er was nu geen muur meer tussen ons. Ik was gestraft, daarom was er geen schuldgevoel meer. Dat was verleden tijd en hing niet langer boven mijn hoofd.

Er was echter niets ergers dan iets verkeerds gedaan te hebben en er niet voor gepakt te worden. Ik zat aan tafel maar kon mijn vader niet aankijken. Hij wist niet wat ik had gedaan, maar ik was bang dat hij erachter zou komen. Het schuldgevoel kon zo zwaar op me drukken dat ik me binnen twee of drie dagen helemaal ellendig voelde.

Wat een heerlijke opluchting als we het eindelijk onder ogen zien en het achter de rug hebben!

14. Het Woord

Als ouders moeten we oppassen dat we onze kinderen nooit in woede straffen, want dan zijn we geneigd het kind te veel te straffen.

Veel ouders maken een grote fout door te dreigen hun kind te straffen. Dreig nooit met straf. Beloof hem te straffen en breek je belofte nooit. Sommige ouders bedreigen hun kinderen voortdurend. "Ik sla je kop eraf als je dat nog een keer doet!" Je gaat zijn hoofd er niet af slaan, dus zeg het niet. Je dreigt voortdurend totdat het kind geen aandacht meer schenkt aan wat je zegt. Alleen maar dreigementen - en dat weet hij. Als je kind leert dat hij erop kan vertrouwen dat je woord goed is, hoef je niet meer tegen hem te schreeuwen. Je hoeft alleen maar te praten.

Schreeuwen is een teken van zwakte. Het is een teken van falen als disciplinair. Ik moet tegen mijn hond schreeuwen omdat ik er niet in slaag hem de juiste discipline bij te brengen. "Hou je kop, Sherman" - en hij blijft maar blaffen. Maar als ik zeg: "HOU JE KOP, SHERMAN!" wordt hij stil. Waarom? Omdat ik lui ben. Ik ben te lui om op te staan en hem discipline bij te brengen.

Hetzelfde geldt zo vaak voor onze kinderen. We hebben niet geleerd ze met een woord te straffen. We hebben de slechte gewoonte om te schreeuwen.

Paulus schreef aan Timoteüs: "Van kinds af aan heb je de heilige Schriften gekend" (II Timoteüs 3:15). Timoteüs was getraind, hij was gedisciplineerd in het Woord van God. Wat een zegen!

Kinderen neigen niet van nature naar het goede. Je moet ze de waarde van goedheid, eerlijkheid en morele integriteit leren. Je hoeft je kind niet te leren om vals te spelen. Dat doen ze van nature. Je moet ze leren niet vals te spelen. Je hoeft je nooit zorgen te maken om je kind te leren liegen. Dat doen ze van nature. Je moet ze leren dat ze altijd de waarheid moeten vertellen. Er is een natuurlijke neiging tot de zondige natuur. Kinderen moeten getraind worden. Ze moeten gedisciplineerd worden.

Je moet kinderen opvoeden in de tucht en vermaning van de Heer. Maar als je dat doet, kun je door een aantal jaren van beproeving gaan wanneer ze in die tussenfase van het geloof van hun ouders naar de ontdekking van hun eigen geloof gaan. Het kan zijn dat je een paar wankele jaren doormaakt wanneer ze uitstappen en hun

vleugels uitproberen, maar je hebt altijd het vertrouwen dat ze zullen terugkeren naar de God van hun eerste jaren en vroege training. Raak dus niet in paniek. Weet dat de Heer ze terug zal brengen naar Zichzelf als je trouw bent geweest in je training, en je zult beloond worden in het zien van hun verlossing.

15. Werkgever/werknemers

Tenslotte spreekt de Bijbel over "dienstknechten en meesters" en definieert bepaalde regels voor hun relatie. Eigenlijk hebben we tegenwoordig geen slaven meer. De hele scene is verschoven van bedienden en meesters naar werknemers en werkgevers. Ik denk echter dat we de regels voor "dienstknecht" vrij gemakkelijk kunnen toepassen op "werknemer".

"Gehoorzaam in alles uw meesters naar het vlees; niet met oogdienst, als mensengenieters, maar in enkelvoudigheid van hart, God vrezende" (Kolossenzen 3:22). Ik geloof dat je de meest productieve werknemer op je werk moet zijn als getuige voor Jezus Christus. Ik geloof dat je eerlijk en oprecht moet zijn. Je moet niet veel tijd besteden aan bezoeken, zelfs getuigen, op het

werk. Je moet het werk je eerlijk deel van het werk geven.

Je kunt en moet getuigen tijdens de pauzes en lunchpauzes. Maar het is geen goede getuige voor je werkgever als je altijd aan het getuigen bent tegen je collega terwijl je eigenlijk zou moeten werken. Je werkgever houdt je in de gaten en kan zien dat je de collega naast je van het werk afhoudt. Dat is een slecht getuigenis voor Christus. Dat is bijna hetzelfde als stelen van je werkgever. Ik vind dat je als werknemer extreem ijverig moet zijn. Je moet een harde werker zijn. Je moet proberen de meest winstgevende werknemer te zijn als getuige voor Jezus Christus. Niet met een oog op verdienste, niet als een man-pleaser, maar doen als voor de Heer. "Wat gij ook doet, doe het van harte, als voor de Heer en niet voor mensen, wetende dat gij van de Heer het loon van de erfenis [de ware beloning] zult ontvangen" (Kolossenzen 3:23,24).

"Meesters, geef uw knechten wat rechtvaardig en gelijk is, wetende dat ook gij een Meester hebt in de hemel" (Kolossenzen 4:1). De Bijbel heeft veel gedaan voor de werkende mens. God is voor de werkende mens. God spreekt zich meer dan eens uit tegen onrechtvaardige lonen. God zegt: "Gaat heen, gij rijken, weent en jammert om uw ellende die over u komen zal." De rijken hebben

daadwerkelijk bedrog gepleegd en loon achtergehouden, en nu is hun zilver en goud bedorven (Jakobus 5:1-4). God spreekt zich uit tegen het achterhouden van een behoorlijk loon en salaris. Ik geloof dat de werkgever verplicht is om zijn werknemers een rechtvaardig en eerlijk loon te geven, maar werknemers moeten het ook verdienen. "Wetende dat ook gij een Meester in de hemel hebt." Je moet altijd onthouden dat er één uiteindelijke Rechter is door wie we allemaal beoordeeld zullen worden. Dat is in God.

16. Samenvatting

We hebben kort gekeken naar de menselijke relaties die te maken hebben met de specifieke rol die ik in het leven heb - als werkgever, als vader, als echtgenoot, als vrouw, als moeder, als kind, of als werknemer of werkgever. Wat is mijn Schriftuurlijke positie? Hoe moet ik mijn rol vervullen?

God helpe mij. Want als ik me realiseer dat ik een verplichting heb aan God als Zijn dienaar, dat ik verplichtingen heb aan jullie als het gezin van God in de positie die Hij mij heeft gegeven als de herder van de kudde, en ik realiseer me dat ik een verplichting heb aan mijn vrouw en kinderen, en

ik probeer al deze verplichtingen en de druk die erop rust in evenwicht te brengen en te vervullen - ik kan het op geen enkele manier!

Zoals Paulus zei: "Wie is voldoende voor deze dingen?" (II Korintiërs 2:16). Maar net als Paulus dank ik God dat onze toereikendheid niet uit onszelf komt. Onze toereikendheid komt van Christus. We leren ons tot Hem te wenden voor Zijn hulp, leiding en kracht in alle dingen.